

Svatá Hora

4

2012

ročník
XLIX

Opravy na Svaté Hoře • Rozhovor s Věrou Smolovou • 2x dobrá kniha

OBSAH

Úvodník	
Mřížka	3
Naše pravidelné otazníky	
Rozhovor s PhDr. Věrou Smolovou	4
Ze Svaté Hory	
Opravy na Svaté Hoře	10
Zprávy ze Svaté Hory	11
Z varhanářské dílny	12
Ohlédnutí –	
– ze starých čísel časopisu	13
Dobrá kniha I.	17
Dobrá kniha II.	18
Listárna	19
Spiritualita	
Duchovní slovo	20
Kázání P. Stanislava Přibyla, CSsR	20
Informace	
Exercice, poutě, bohoslužby	25

**Fotografie
na titulní straně
časopisu:**

Pohled na kostel
sv. Jakuba ze Svaté Hory

Fotografie v časopise:
archiv Svaté Hory,
www.miroslavzelenka.cz

Mřížka

Dnes si jich mnohdy už ani nevšimneme, protože mřížky dělicí presbytář a chrámovou loď v mnohých našich kostelích zanikly, zůstávají otevřené nebo byly přesunuty na jiné místo v kostele, aby tak zůstala zachována alespoň jejich umělecká hodnota. Jinde je pak před starobyloou mřížkou postaven nový oltář „čelem k lidu“, za nímž už toto rozdělení mezi celebrantem a lidem obecným pozbývá účinnosti.

(Podotýkám, že toto téma neotevírám, abych dal průchod nějakým individuálním názorům – svým, či jiných – na liturgickou reformu nebo abych ji tu dopodrobna rozebíral. Spíš bych se rád kratičce zamyslel nad jejími očekávanými objektivně pozitivními výsledky, kterých nebylo zatím zdaleka dosaženo.)

„Ne literu zákona, ale ducha je třeba zachovávat, to je pravá cesta k Životu...“ Tak by možná bylo lze parafrázovat slova Pavlova apoštolského listu, který k nám neúnavně zazníval v měsíci říjnu. A právě v souvislosti s oním „odstraněním mřížek“, kterým má být naznačena větší sounáležitost kněze s ostatními členy liturgického shromáždění, se mi často zdá být realizována pouze na úrovni litery zákona.

Zatímco někde je kněz postaven do role „tahouna“, který je jediným hybatelem a věřící se při liturgii „vezou“ v pohodlném závěsu, často ani ústa neotevírajíce, na jiných místech můžeme vidět skupinku nadšených laiků, kteří by se pro věc s nadšením roztrhali, ale místní duchovní správce – ať už z objektivních či jiných důvodů – jejich nadšení nesdílí, nepodporuje či se mu dokonce brání.

Osud těchto „nadšených“ pak může být zpečetěn, pokud se dostanou mezi dva mlýnské kameny: unaveného správce a pasivní masu zbožného lidu. Tyto kameny totiž jejich bohumilé úmysly nedrtí pohybem, ale svou nehybnou vahou... Je cesty z této situace? Patrně jediné: neustálá komunikace a snaha všech zúčastněných stran opravdu – a to i prakticky – ke skutečně radostné a aktivní spolupráci.

Přejme si tedy, aby ona pomyslná mřížka mezi různými skupinami věřících a klérem zmizela.

Pavel Šmolík

Mít čas

Venku chodí lidé -
chodí sem a tam,
spěchají auta, spěchají nakladáky,
ulice spěchá, město spěchá, všechno spěchá.
Všichni spěchají, aby neztráceli čas,
honí čas,
aby dohonili čas
aby získali čas.
Chtěl bych se modlit, ale nemám čas,
Všichni honíme čas,
uspěchaní, stísnění, přetížení, nevládní,
a nikdy nedojdeme do cíle, chybí nám čas,
přes všechnu námahu nám chybí čas,
chybí nám ho dokonce hodně.
Dny jsou krátké, čas je krátký.
Já mám čas, mám svůj čas pro tebe,
všechn čas, který mi dáváš,
roky mého života, dny mých roků,
všechny mi patří.
Na mně je, abych je naplnil,
naplnil je, až po okraj.
Dej, ať svůj čas žiji pro tebe.

(Pereira, Myslenky a modlitby, str. 73-82)

Co je císařovo, císaři, co je Boží, Bohu

Rozhovor s ředitelkou Státního okresního archivu v Příbrami PhDr. Věrou Smolovou.

Impulz k našemu interview, abych se přiznal, dal tiskař a fotograf pan Miroslav Zelenka, který pro Svatou Horu pracuje již poměrně dlouhou dobu. Stalo se to během rozhovoru, který jsem s ním vedl právě pro časopis Svatá Hora. Ovšem s paní Věrou Smolovou jsme se sešli samozřejmě již v minulosti – například při řešení uložení notových materiálů Příbramské filharmonie, kterou vedu, při scanování fotografií na skleněných deskách, které v tomto ročníku časopisu čtenáři mohou vidět na zadních stranách obálky a mnoha jiných...

Při většině našich předešlých setkání přišla řeč také na Svatou Horu, většinou však jen okrajově. Přesto jsem zaznamenal, že k tomuto místu máte hluboký vztah. Mohla byste jej podrobněji popsat?

Tento vztah mi byl dán od narození, kdy mě rodiče nechali paterem Olšarem pokřtít právě na Svaté Hoře. Asi měli pocit, že ono vymodlené dítě, když už po tolika letech přišlo, je třeba i nadále svěřit do ochrany Panny Marie. Ať si totiž říká kdo chce, co chce, Svatá Hora je promodlené místo, kde mají jistě i dnes naše prosby svoji váhu.

Tak jsem tedy byla na Svatou Horu nasměrována. Ovšem víme, jak to pokračovalo – doba byla nesmírně těžká a Svatá Hora byla vždy hlídána dvojnásob. Chodilo se tam tedy spíš nepravidelně a rodinný náboženský život se odehrával v odlehlejších farnostech tak, aby rodiny nebyly příliš na očích. I přesto ale ono pouto mezi mnou a Svatou Horou nějakým způsobem bylo stále přítomné.

Vlastně už ani nevím, kdy přesně se udál okamžik mého přímého kontaktu se Svatou Horou, kdy jsem tam přišla jako sboristka. V tehdejší době – v 80. letech, po odchodu P. Karla Břízy – tam byla katastrofální úroveň chrámové hudby. Většina lidí se bála na Svatou Horu chodit, natož pravidelně vystupovat při bohoslužbách jako člen sboru. Do sboru jsem se dostala patrně přes kontakty svého otce. Varhanicí tam tehdy byla školská sestra Irma, celkem dobrá varhanice, ale ustaraná a také nemocná. Snažila se dostupnými prostředky dát dohromady sbor, který by při mši alespoň něco zazpíval. Úroveň tehdejšího sboru se současností samozřejmě nelze srovnat...

...ovšem ani podmínky...

Jistě. Ovšem třeba na účinkování pana Boubelíka a jeho krásný tenor nelze zapomenout...

Kromě zpěvu se mě sestra Irma také snažila učit hře na varhany, asi doufala, že bude mít alespoň nějaký zástup, ale už jsem tehdy tíhla spíš ke knihám a historickým vědám. Záklaďy jsem sice zvládla, ale bez drilu od dětství se ze mne nakonec varhanice nestala.

Tehdy působil na Svaté Hoře kanovník Zdeněk Adler, rozporuplná postava...

Byl to člověk, který za dané situace velmi dobře věděl, co si může a nemůže dovolit, a v mezích možností se pro Svatou Horu, kterou miloval, snažil udělat co nejvíce. Vytýkalo se mu zejména, že spolupracoval se státní mocí prostřednictvím organizace těch kněží, kteří nebyli v té nejzásadnější opozici – Pacem in terris. Myslím, že jsem patera Adlera docela dobře poznala a myslím si, že on sám si pro sebe zhodnotil situaci a řekl si, že se bude řídit oním biblickým „Dávejte, co je císařovo, císaři, a co je Boží, Bohu.“ A když „císař“ byl krutovládcem, vycházel s ním tak, aby na Boha vůbec zbylo místo. Po požáru Svaté Hory v dubnu 1978 (stála jsem tehdy cestou ze školy na náměstí na sídlišti a viděla jsem, jak ze Svaté Hory šlehají obrovské plameny) napnul všechny síly pro to, aby se požár nestal pro státní orgány záminkou k úplnému uzavření nebo likvidaci tohoto místa. Postaral se tedy o to, aby byla Svatá Hora v pořádku, i když v jeho případě šlo zejména o tu hmotnou stránku. Jistě ho to stálo mnoho úsilí a doprošování se na všech stranách.

Mezi lidmi šel o něm nelichotivý hlas. Vzpomínám si, že jsme o tom jednou doma hovořili a otec mi řekl: „Ber to tak, že i když proti němu někdo něco má, je to stále kněz a Boží milost, kterou ve svátostech zprostředkovává, prostě nemůže být poskvrněná. Svatá Hora má stále svoji hodnotu bez ohledu na osobu, která ji vede. A neslyšel jsem, že by pan kanovník někomu vědomě ubližoval...“

Jak se situace vyvíjela dále?

Časem byly školské sestry odvolány, nahradily je Vincentky. Z mého pohledu to hudebně byl další pokles, protože sestra varhanice byla varhanicí víceméně z donucení. Stále tam ale zůstávalo několik lidí ze starší generace, kteří dobře zpívali. Byla to paní Kropáčková, paní Soukupová, pan Bosáček, pan Boubelík, pan Polívka a další. Spolu s nimi jsme se i my mladí snažili zajistit slušnou hudební stránku alespoň svátečních bohoslužeb.

Trochu mě mrzí, co se zde stalo po roce 1989, zkrátka typický projev revoluce. Zatímco někteří byli tzv. veřejným míněním okamžitě odsouzeni, jiní, kteří stáli do té doby tiše v pozadí, aby svým rodinám snad nějak neškodili, se najednou stali předvojem Svaté Hory.

Na druhou stranu slavnost Korunovace byla v osmdesátých letech skoro až národní poutí. Lidé z celých Čech a Moravy sem jezdili jistě víc než v současnosti. Byla to ovšem také určitá forma protistátního protestu. Učitelé na gymnáziu nám měli například za povinnost před Korunovací říkat, že snad nikdo z nás nemá potřebu chodit na Svatou Horu a kdo tam přece půjde, ať se potom třeba nediví. Lidé však na Svatou Horu přesto přicházeli, jezdilo tam hodně mládeže, zatímco nyní mám pocit, že toto místo opravdu skomírá. Možná je to i duchem, který tady v Čechách v současné době převládá. Nu, v dějinách byla vždy období, kdy víra byla až na posledním místě. Nakonec však lidé vždycky zjistili, že sami, pokud spoléhají jen na své síly, toho moc nezvládnou.

Ostatně Svatá Hora také zažila ne jeden úpadek víry českého národa, ve zdejší svatyni byli dokonce ustájeni koně...

Myslím si, že Svatá Hora prožila a prožívá období rozmachu a útlumu jako všechno. Navíc je mylná naše představa, že například za husitství a pak převahy kališníků v zemi až do Bílé hory se všichni od náboženských symbolů katolické církve odvrátili. Pro Svatou Horu to neplatilo v žádném případě. Našla jsem třeba ve starých městských knihách ze šestnáctého století zmínky, že sem naopak chodili všichni: katolíci i protestanti, z nichž někteří věnovali milé Matičce Boží, jak říkali, nějaký pozemek nebo stálý příjem, aby tak zajistili v kapli stálou přítomnost „poustevníka“, který by se přichozím poutníkům mohl věnovat. Mariánská úcta byla v našem národě vždy hluboce zakořeněna.

Může to být i v celkově pozitivním působení místa na lidi bez ohledu na jejich vyznání...

Že je to energeticky jednoznačně pozitivní místo, na tom se shodují i lidé nevěřící, kteří dle svých slov chodí na Svatou Horu, protože je jim tam dobře, aniž by se tam modlili.

Co byste řekla k oněm koním, které jsem zmínil?

To byl ovšem výstřelek katolického císařského vojska v zimě 1631-1632. Vojáci vnikli do kaple a podle svého zvyku vše spálili. Své koně pak v kapli ustájili. Byla třicetiletá válka, hlad, a když už nenašli nic potřebného či cenného ve městech a vsích, obrátili se proti kostelům. Nic nového pod sluncem.

Pokračujme v pohledu do historie. Čím je dáno střídání oněch období rozmachu a pádu na Svaté Hoře?

Pro Svatou Horu byla, myslím, vždy důležitá přítomnost či přízeň výrazné vůdčí osobnosti. Jednou takovou osobností, která měla velký vliv na vývoj tohoto poutního místa, je Příbík Jeníšek z Újezda. Všichni víme ze školy, jaký to byl „příšerný“ člověk. Vzpomínáte si na děsuplný obraz popravu 27 českých pánů na Staroměstském náměstí v roce 1621? Příbík Jeníšek byl onen královský prokurátor, který sepisoval žaloby, na jejichž základě pak byli popraveni. Nikdo už nás však neučil, že to byl původem skromný rytířský synek z katolické rodiny, který si svůj majetek tvrdě vydobyl službou v různých státních úřadech, kde trávil dlouhé dny sepisováním listin. Náboženské konflikty mezi katolíky a protestanty v té době vrcholily a protestanti ho v souvislosti se známou defenestrací 1618 a následnými represemi vůči katolíkům připravili o veškerý majetek, který získal prací, nikoli dědictvím. Musel dokonce odejít jako psanec za hranice. Po Bílé Hoře se vrátil domů a dostal svůj

majetek zpět, ovšem neměl mnoho důvodů jednat se svými odpůrci příliš shovívavě. Navíc do funkce žalobce byl dosazen císařem, který ocenil i to, že Jeníšek na rozdíl od mnohých jiných nikdy nezměnil svou víru, aby z toho měl prospěch.

Je ovšem pravda, že pak i se svou manželkou Kateřinou prosazoval katolickou víru, pro kterou trpěl a která byla uzákoněna jako jediné možné náboženství v zemi. Spoustu statků zde v příbramském kraji si Jeníšek koupil za příznivé ceny jako zabavený majetek těch, kteří se postavili na stranu českých pánů během stavovského povstání – tak to v historii bývá, jsou vítězové a poražení a je rozhodnutím každého z nás, na čí stranu se před bitvou přidá. Jeníšek byl velmi dobře zaopatřen hmotnými statky, ale celý život marně toužil po dětech. Tento dar si nikdo nevymůže, potomek mu prostě nebyl dopřán. Zřejmě cítil, že je v tom nějaký vyšší záměr.

A tak to byl on, kdo povolal jezuitu do Březnice a významně přispěl k tomu, že roku 1647 převzali i správu nad Svatou Horou. Udělal opravdu i po hmotné stránce maximum pro to, aby se toto poutní místo povzneslo, daroval jezuitům několik svých statků, aby se mohli věnovat misijní činnosti, duchovní službě a výchově mládeže. Jeho manželka, která Jeniška přežila o několik let, pak věnovala většinu svého majetku nadacím pro chudé, pro nadané děti z českých rodin, jezuitskému gymnáziu v Březnici a na jiné dobročinné účely.

Vidím právě zde paralelu s panem kanovníkem Adlerem, zdá se, že tato historická situace se stále opakuje. Musí vždy přijít osobnost, která Svatou Horu povznesla, ale která nám svým způsobem může připadat kontroverzní.

Proč byli ke správě Svaté Hory vybráni právě jezuité? Bylo to jistě přílivem poutníků, i když v té době to byli zejména jednotlivci...

...mluvící cizími jazyky, což pro příbramského děkana, který do té doby Svatou Horu spravoval, představovalo nemalý problém. Jistě i proto byli povoláni velmi vzdělaní jezuité, kteří se mohli jednotlivým poutníkům osobně věnovat a hovořit s nimi jejich řečí. Tato osobní komunikace s poutníky by ostatně byla velice žádoucí i dnes...

Pak přišly tereziánské reformy...

...a jezuitský řád byl roku 1773 zrušen. V Příbrami byl v té době děkanem P. Ungar, kterému po zrušení jezuitů byla coby diecéznímu knězi předána péče o Svatou Horu. Spravoval ji dva nebo tři měsíce a byl tím tak vyčerpán, že se její správy vzdal. Viděl, že potřebnou péči všem přichozím zajistit prostě nedokáže. Taková péče vyžaduje odhodlanost, sebeobětování a samozřejmě hmotné zázemí.

Jak je tomu dnes s pozicí Svaté Hory v rámci poutních míst Česka?

Řekla bych, že Svatá Hora je pro Čechy a Moravy stále prvořadým poutním místem. Samozřejmě, že Morava – to je z hlediska víry odlišné prostředí – má také řadu svých vlastních mariánských poutních center. Ovšem v Čechách, to je jiný případ. Kdekoli v Čechách řeknu, že jsem z Příbrami, o městě samém toho nikdo moc neví, zato ale každý hned připomíná Svatou Horu.

Pavel Šmolík a Věra Smolová

Z lidí nad čtyřicet či padesát let většinou každý alespoň jednou na Svaté Hoře byl, někteří však sem jezdí každý rok, protože si bez této rodinné tradice svůj život prostě nedovedou představit.

Z Příbrami však zaznívá hlas, že současnou dominantou města by mohla být nová kašna na zrekonstruovaném příbramském náměstí spolu s kostelem svatého Jakuba...

K tomu bych řekla: tato myšlenka může napadnout pouze ty, jimž nebyl dopřán dar víry a které možná život ještě nedostatečně zkoušel. A také ty, kteří si myslí, že svůj život „ukončírují“ sami a s touto vírou třeba i zemřou.

Ovšem těch už bylo, kdo se domnívali, že Svatá Hora není dominantou města Příbramě! Naposledy si to myslela poválečná generace funkcionářů KSČ, kteří se snažili dominance Svaté Hory zbavit. A protože jim památkáři nedovolili ji zbourat, vybourali alespoň historické centrum Příbramě a „nasázeli“ do něj neuvěřitelně nevkusné vysoké panelové domy. Ukázalo se však, že úvaha „my jsme ta nová generace, která vytvoří ve městě protiváhu Svaté Hory“, je zcestná. Kde jsou tito lidé a kde je jejich moc? Svatá Hora je zde pořád.

Kostel svatého Jakuba je jistě krásný, byť fasáda je stylově nejednotná, a věž, jejíž střecha kopíruje střechu věží pražského Týnského chrámu, nám dává nezapomenout na snahu jiných zdejších mocipánů z konce devatenáctého století vyrovnat se Praze...

Již nyní je možné říci, že ona nová kašna, která sice příliš neruší, a jak jsem četla, děti ji mají rády, také opravdu není nějakou zvláštní chloubou. Zda je přímo historickým omylem ovšem dokážou posoudit až budoucí generace. Bylo jistě možné použít kašnu starou, jejíž části jsou složeny někde ve skladu. Řešení by to bylo esteticky a finančně mnohem výhodnější a alespoň něco by nám připomínalo život našich předků, obyčejných lidí, kteří ke kašně chodili pro vodu. Nechci tím říci, že by se mi moderní architektura nelíbila. Je ale třeba ji vždy vhodně zasadit do kontextu již existujících staveb a také – v neposlední řadě – zvážit finanční náklady.

Co si myslíte, že může Svatá Hora nabídnout v současné době?

Když pomínu její historickou a architektonickou hodnotu, je Svatá Hora pro své nejbližší okolí a potažmo tedy i pro Příbramáky místem vyjádření citového vztahu k domovu. Vzhledem k celé české společnosti, jejímu vývoji a tomu, co lidská duše potřebuje: být se nám může zdát, že náboženství právě teď upadá a že podobné věci už dnešní člověk nepotřebuje, že potřebuje spíš zábavu a odpočinek, domnívám se, že současný náznak odklonu od víry je z velké části generační věc. Podívejte se na demografické křivky – kdo má nejvíce dětí – křesťané. Vše se může v následujících generacích

razantně změnit, ostatně doby neklidu a nejistot, podobné naší současnosti, většinou ústily do snahy přimknutí se k víře, nebo ale také do revolucí...

Ohledně posuzování návštěvnosti a potažmo současného přínosu Svaté Hory pro společnost myslím, že také příliš urputně uplatňujeme představy a pohled devatenáctého století – doby oněch proslulých masových poutí. Radši se přikláním k onomu biblickému „Bud'te soli země.“ A když je soli moc, nikdy to nevede k dobrému.

Domnívám se, že je lepší třeba menší skupina lidí, kteří se poctivě modlí i za nás za všechny – a k tomu se dnes skoro nikdo nepřizná, protože by se mu ostatní smáli. Mnozí chodí na Svatou Horu nalézt klid, pokoj a útěchu a možná touží i po určitém druhu pomoci. Nejsem si ovšem zcela jista, zda stojí o takovou pomoc, jakou zde v současnosti mohou dostat.

Příkladem ve vztahu k Bohu a ke Svaté Hoře by nám mohli být naši horničtí předkové, kteří do šachty v nitru země neodešli, aniž by se před tím pomodlili, protože věděli, jak malá vzdálenost je dělí od možné a všudypřítomné smrti. Myslím si, že i v současné době sílí touha lidí – vidím ji zde v archivu každý den – poznat, kdo byli mí předkové, by mohla v tomto směru náš návrat k duchovním hodnotám předcházejících generací také přivolat.

Spousta lidí vám teď dnes řekne, že jsou věřící, ale nehlásí se k žádné církvi. To bývá častokrát vykládáno jako chybný krok, protože bez kolektivu je živá víra pro mnohé nedosažitelná...

Nemyslím si, že by tito lidé netoužili po sdílení svých pocitů, spíše slyším negativní názory na přetrvávající strnulost liturgie, zejména v odívání, ve zbytečných oficialitách.

Aniž bych Vám chtěla pochlebovat, myslím si, že velkou roli v komunikaci mezi církví a řekněme vnějším světem hraje také hudba, o kterou na Svaté Hoře pečujete. Právě možnost navštívit svatohorskou baziliku při koncertu, který není přímo institucionalizovanou liturgií, je pro mnohé z odpůrců církve možnou cestou k Bohu.

Věřit bývalo dříve pro lidi možná i mnohem snazší...

Například úmrtnost dětí byla obrovská, smrt byla normální součástí života. Když dnes umře mladý člověk, je to chápáno jako obrovská tragédie, do nedávné doby to však byl běžný jev. Lidé se mnohdy ani nenajedli – to my už dnes nechápeme, protože sice řešíme mnohé otázky, ale ne otázky holého přežití. O častých a opravdu zničujících válkách ani nemluvě. Dále samozřejmě velkým a mnohdy neřešitelným problémem byly dnes běžně léčitelné nemoci...

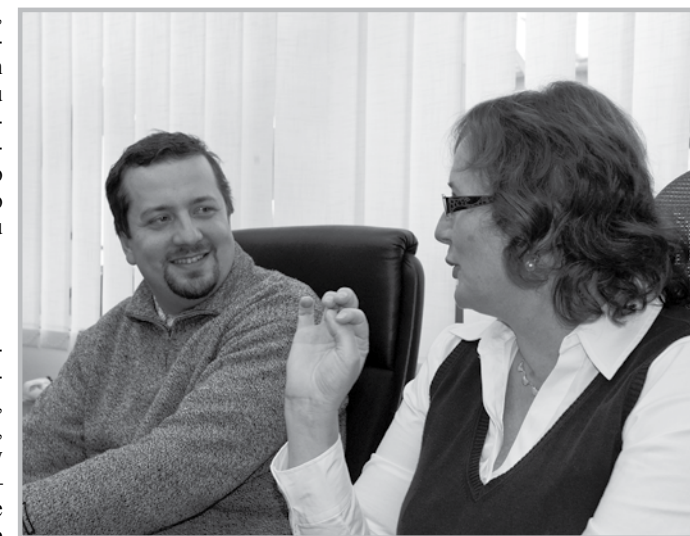
Ale právě proto, že dnes tyto základní problémy neřešíme, máme až příliš velkou jistotu, že svůj život držíme pevně ve svých rukou a pustit do něj Boha se již příliš neobtěžujeme.

Žijeme v době, kdy jsme syti. Měli bychom si ale uvědomit, jak mnoho nám ještě schází k opravdovému vnitřnímu nasycení. A Svatá Hora je jistě i v současnosti místem, kde se nám onen chybějící duchovní pokrm nabízí.

S PhDr. Věrou Smolovou hovořil Pavel Šmolík

Kostel sv. Jakuba v Příbrami

Dlouho očekávané opravy na Svaté Hoře

Realizace bezbariérového přístupu

Již mnoho let usilujeme o stavbu nájezdové rampy pro tělesně postižené, aby se tak mohli samostatně pohybovat v areálu svatohorských ambítů. K tomuto záměru byl též nově přidružen úmysl zpřístupnit bezbariérově i samotný prostor baziliky.

Stavební úpravy v rámci tohoto projektu tedy zahrnou instalaci nájezdových ramp a zdvihací plošiny, čímž dojde k zabezpečení možnosti přístupu pro osoby ZTP do prostor ambítů a baziliky bez nutnosti pomoci třetích osob.

První částí projektu je stavba nájezdové rampy po levém boku schodiště u Březnické brány (vně areálu), druhou pak hydraulická zdvihací plošina („výťah“) napravo od jižního schodiště terasy kostela (před Březnickou branou). V rámci prací bude opraveno kamenné schodiště u Březnické brány, provedeny úpravy podesty před branou a prahu vstupního otvoru (vyjmutí stupňů a realizace rampy). Hydraulická zdvihací plošina (výťah), bude umístěna v tělese terasy. V prostoru horního ambitu, kde výťah vyústí, bude ohraničen celosklepeným zábradlím s brankou. Dolní stanice

bude tvořena novým portálem („dveřmi“) v líci opěrné zdi terasy. Přístup k dolní stanici zajišťí nový chodníček podél pravé strany schodiště. Šachetní dveře spodní stanice plošiny jsou navrženy jako replika dveří vedoucích z ambítů do prostorů muzea. Před vstupem (schodem) z horního ambitu do jižní předsíně baziliky bude umístěn masivní dubový nájezd.

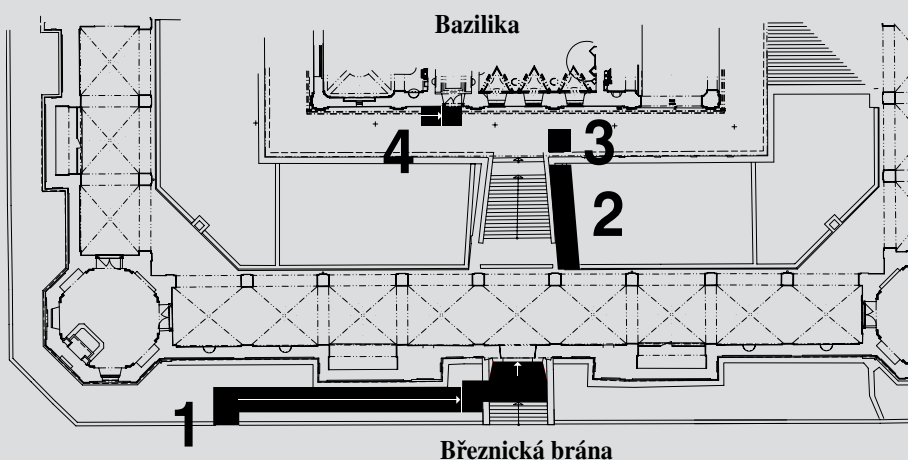
Stavba započala v srpnu a bude dokončena ještě letos. Náklady, které činí téměř 2,5 mil. Kč jsou kryty grantem Ministerstva kultury ČR.

Oprava stropu vstupních prostor svatohorských schodů

Vzhledem k tomu, že byl zajištěn příslib krytí nákladů opravy zborceného stropu ve svatohorských schodech, resp. jejich horní části, kde ústí do ambitu, počítá se v druhé polovině roku 2012 s realizací i této opravy. Tato malá část schodů byla z důvodu havárie zapříčiněné zatečením uzavřena v březnu 2011.

- 1 - nájezdová rampa
- 2 - přijezdový chodník
- 3 - hydraulická plošina (výťah)
- 4 - nájezd do baziliky

Pavel Šmolík

Zprávy ze Svaté Hory

- V neděli 1. července připutovali na Svatou Horu účastníci **Cyklopouti Bodenmais – Svatá Hora** a zúčastnili se mše svaté v 9.00. Ve 13.00 pak absolvovali pobožnost spojenou s koncertem duchovní hudby.
- Ve středu 4. července slavili ve svatohorské bazilice eucharistii **poutníci z Portorika**.
- Ve dnech 5. – 7. července se v prostorách Toufarovy louky uskutečnil další ročník **vietnamského Letního tábora katolické mládeže**.
- V pátek 13. července na Svaté Hoře proběhl **koncert letní pěvecké dílny**.
- V neděli 15. července slavili v 11.00 mši svatou účastníci **letního kurzu pro varhaníky** plzeňské diecéze a pražské arcidiecéze. Liturgii předsedal plzeňský biskup Mons. František Radkovský.
- V neděli 5. srpna se uskutečnila tradiční **pouť z Passau**. Liturgii v 10.30 u Korunovačního oltáře předsedal Mons. Franz Eder.
- Ve středu 15. srpna jsme oslavili **Slavnost Nanebevzetí Panny Marie**.
- Letošní **poutní slavnost** byla zahájena sobotní vigílií s latinskými nešporami a večerní mší svatou se světelným průvodem v sobotu 18. srpna. Nedělní pořad bohoslužeb 19. srpna byl obvyklý. Hlavní mši svaté s hudbou a za účasti Souboru svatohorských trubačů předsedal Mons. Václav Malý, světící biskup pražský. Součástí oslav byl nově varhanní koncert svatohorského regenschori Pavla Šmolíka v 14.00 v bazilice.
- V pondělí 27. srpna oslavila svatohorská bazilika **339. výročí** svého posvěcení.
- Mše svatá v neděli 2. září v 9.00 byla přenášena **ČRo 2 – Praha**. Celebroval **P. Stanislav Příbyl, CSsR**.
- V sobotu 8. září se uskutečnila tradiční **pouť Svatohorských trubačů, vokalistů a ministrantů**. Po mši svaté v 9.00, v jejímž závěru ministranti již tradičně zazpívali Svatohorský Zdrávas, pokračoval program přátelským setkáním v refektáři kláštera.
- V sobotu 15. září, o památce P. Marie Bolestné, se uskutečnil letošní **třetí a poslední koncert cyklu**

Hudba v nezvyklých souvislostech. Koncert byl věnován tématu Matky Bolestné v hudbě a poesii. Vystoupila Příbramská filharmonie, Komorní smíšený sbor Dr. Vladimíra Vepřeka a samozřejmě Svatohorský chrámový sbor. Tímto koncertem byl i definitivně uzavřen několikaletý projekt koncertů „v nezvyklých souvislostech“, s jehož pokračováním v příštích letech již nepočítáme.

v nezvyklých
hudba souvislostech

Matice Svatohorská a Římskokatolická farnost
u Baziliky Nanebevzetí P. Marie na Svaté Hoře

Vás zvou na koncert

Stabat Mater

Matka Bolestná v hudbě a poesii

Beata Altior - soprán,
Svatohorský chrámový sbor,
Komorní smíšený sbor Dr. VI. Vepřeka,
Příbramská filharmonie, řídí Pavel Šmolík

sobota 15. září 2012 v 18.30 hodin • Svatá Hora – bazilika

Koncert se uskutečnil za podpory Města Příbram
Vstupenky v prodej 30 minut před začátkem v místě konání koncertu.

- Ve čtvrtek 13. září se v **krápníkové kapli** sv. Máří Magdaleny v 18.30 a ve 20.00 uskutečnil **první koncert cyklu 10x varhany** pokudé jinak, v němž bude následujících deset měsíců svatohorský regenschori Pavel Šmolík představovat různé varhany i koncertní prostory v Příbrami.
- V neděli 16. září bylo při mši svaté v 11.00 udělováno **první svaté přijímání**.
- Na svém **120. zasedání** dne 27. září **výbor Matice Svatohorské** vzal na vědomí informaci o průběhu soutěže pro děti (ve věku 5 - 14 let) o nejhezčí návrh

šatů pro milostnou sošku P. Marie Svatohorské, která končí 30. září 2012. Bude následovat vyhodnocení soutěže porotou ve složení: Věra Langová, P. Josef Michalčík a Martina Jechortová. Ceny pro tři nejhezčí návrhy budou: 1. DVD s filmem o Sv. Hoře a ušití šatů podle návrhu, 2. poukázka 200 Kč na nákup ve Svatohorském poutním muzeu + netradiční prohlídka Svaté Hory, 3. dárkový koš se Svatohorskými oplatky.

Dále přijal informaci o průběhu a dokončení cyklu tří koncertů „Hudba v nezvyklých souvislostech“ pořádaných Maticí, informaci o průběhu a dokončení cyklu sedmi koncertů „Česko-německý festival varhanní hudby“ pořádaných Maticí (pátý a šestý koncert proběhl 19. srpna na Svaté Hoře a 21. srpna v bavorském Bodenmaisu).

Výbor rovněž přijal informaci o rezignaci členky a jednatelky výboru Miloslavy Šmolíkové (z časových

a rodinných důvodů) a přijetí mandátu Jana Traxlera, který se tak stal podle stanov Matice Svatohorské novým členem výboru. Podle stanov Matice po rezignaci člena výboru nastupuje na jeho místo náhradník, který získal při hlasování (na výroční členské schůzi Matice Svatohorské) nejvyšší počet hlasů (a mandát přijme).

Výbor dále zvolil Marii Štefánikovou novou jednatelkou výboru Matice Svatohorské a schválil příspěvek Matice ve výši 2.000 Kč na koncert holandského carillonisty Boudewijna Zwartu (mobilní zvonohra), který se uskuteční 30. září 2012 v 10.00, 12.00 a 14.00 hodin na náměstí na Svaté Hoře.

Z varhanářské dílny

Jak dokazují snímky, práce na stavbě plynule pokračují.

Svrtávání štoků

Nové měchy

P. Rudolf Chytil C. Ss. R.: ZPĚT K SRDCI MARIINU

Královnou nebes uctíváme též v naší basilice svatohorské. Sobotní mše svatá a po ní modlitby na úmysly bratrstva, za zemřelé členy a za obrácení hříšníků, to vše v návštěvníkovi Svaté Hory zanechá dojem, že zde existuje již delší dobu nějaké zbožné bratrstvo, které uctívá neposkvrněné Srdce Panny Marie. Toto bratrstvo bylo zde vskutku zřízeno dne 30. října 1861 a jeho úřední titul zní: Bratrstvo nejsv. Srdce Panny Marie na obrácení hříšníků. Je pouhou odbočkou arcibratrstva téhož jména, jež bylo zřízeno u Panny Marie Vítězné v Paříži v lednu 1837.

Tento zbožný spolek vykonal již své dílo. Kdyby ho dnes už ani nebylo, přec by nebylo možno pominout jeho zásluhy o zvelebení náboženského života Paříže, jaký začal vanout tímto městem právě před sto lety. Pod ochranou své mocné nebeské Ochránčyně stal se však vůbec nejsilnějším mariánským spolkem na světě. V různých zemích má členů na statisíce.

Abbé Des Genettes, jemuž svěřil arcibiskup pařížský faru u dnešní poutní svatyně Notre Dame, přišel sem s podivnými pocity. Farnost, čítající přibližně na 15.000 duší, nalézala se ve středu města. Chrám zel opravdu prázdnotou a v jeho prostorách bývalo o hlavních bohoslužbách 30—40 lidí. Jinak se život hnal okolo v ruchu a starostech o chléb, v této čtvrti spíše ve starostech o zábavu a radovánky, jichž si poprávali Pařížané v blízkých divadlech a nočních podnikách. Duchovní žeň byla první rok ubohá, svatých přijímání bylo podle záznamů za tu dobu na 750. A tento počet měl právě za 30 let převýšit číslo 116.000, což bylo na jediný kostel věci dosud neslýchanou.

Zřízení Bratrstva Neposkvrněného Srdce Panny Marie na obrácení hříšníků je dílem samé Ochránčyně nebeské. Z lidí si dosud na to nikdo nečiní nároků.

Narozeniny spolku padly na svátek sv. Františka Xaverského dne 4. prosince 1836. Tehdy o 9. hod. ranní sloužil abbé Des Genettes obvyklou mši svatou u oltáře Panny Marie, jenž se měl stát oltářem jejího Srdce. Zabrán v chmurné myšlenky své marné čtyřleté práce v této farnosti, konal před pozdvihováním memento. A jak sám vypravuje, uslyšel v této posvátné chvíli zcela jasný hlas: »Zasvěť farnost Nejsvětějšímu a Neposkvrněnému Srdci Mariinu!« Pozbyl téměř své duševní rovnováhy, ale při důkřinění přepadly ho jeho myšlenky opět. Též však onen hlas se znovu ohlásil. Cestou i doma přemýšlel o nějaké modlitbě či úkonu pocty k bl. Panně. Mnoho důvěry neměl. »Podobných věcí už tu bylo...! Jen jestli to něco pomůže. Ale zkusit to můžeme...«

Nechtěl věřit svým zrakům, jak krásně mu to plynulo z pera, když začal načrtávat stanovy spolku a zasněnou modlitbu. A příští neděli 11. prosince slyšelo při ranních bohoslužbách několik desítek věřících, že je zve na večer znovu do kostela. Budou prý při pobožnosti vzývat Neposkvrněné Srdce Panny Marie za obrácení hříšníků této farnosti.

A pomocná ruka nebes ukázala ještě téhož rána svou moc. Dva zámožní obchodníci a otcové rodin přicházejí prosit kazatele, aby je vyzpovídal. To bylo dobrým znamením. I večerní hlášená pobožnost dopadla neobyčejně dobře. Místo

40—50 lidí, jak se dalo očekávat, přišlo jich téměř na 500. Tolik nepamatoval duchovní vždycky ani o vánocích a velikonocích. Mnoho mužů a jinochů činilo shromáždění až nápadným. Tento zprvu zvědavý dav dával se pojednou do zpěvu, takže Tantum ergo vyznělo překrásně. Odpovídali i při litanii, zvláště na třikrát opakovanou prosbu: »Útočiště hříšníků, oroduj za nás!« — Tehdy tento zástup padl jako na povel celý na kolena a další slova modlitby: »Ušetř, Pane, ušetř lidu svého a nehněvej se na nás na věky,« utvrdila, co milost Boží začala.

Produševnělá zásvětná modlitba pronikala ledová srdce účastníků. Abbé Des Genettes si dodal ještě větší odvahy. Když je to dílo samé Matky Boží a má být skutečně na obrácení hříšníků, poprosil hned za jednoho z nich. Byl to starý, 80letý nevěrec, za hrůzovlády někdejší státní ministr Chollé. Hned příštího rána vydal se k němu. Dvakrát předtím nebyl ani vpuštěn a nyní už při vstupu prosí ministr o jeho požehnání! Maria Panna, útočiště hříšníků, zasáhla jasně a také své dílo dokončila. Pan ministr, který by za jiných okolností nechtěl ani slyšet o knězi, se zpovídal . . . Tak slibně kladla Matka Boží základy velkého spolku.

Poslední sníh taje, stromy se nalévají a po svatohorských schodech stoupají první jarní poutníci.

Milosti bl. P. Marie svatohorské.

UPOZORNĚNÍ. V poděkováních budiž vždy uvedeno plné jméno dopisovatele. Nepodepsaných děkovných listů nebudu zásadně uveřejňovati. Na odůvodněné přání bude však jméno zamlčeno. Prohlašuji jednou provždy, že slovům „zážrak“, „nadpřirozená pomoc“ atd. příkládáme víru pouze lidskou a ve smyslu dekretu Urbana VIII. podrobuji se úplně soudu Cirkve. — P. Rudolf Chytil CŠsR.

Ochrana před uhořením. 72letá výměnkářka J. R. z farnosti čížovské rozdělávala si ve svém skrovném pokojíku oheň. Dříví nechtělo chytit, proto chtěla použít silnější hořlaviny. Všechn obsah láhve se však pojednou vzňal a babička byla ve velkém nebezpečí, že na ni chytnou šaty, případně i zařízení světničky. Peřiny a jiné prádlo nebylo daleko. V hrozném úzkosti se však neodvážila ani pohnouti a čekala jen, až láhev — kterou vhodila hned do hrnce na plotně — úplně i s obsahem uhasla. Když se po ¾hodinném čekání odebrala do síně, zpozorovala, že na místě, kde stála u ohně, leží ústřížek z pláštíčku Panny Marie svatohorské. Je to její pevné přesvědčení, že zde zasáhla sama Matička svatohorská. J. R., N. H.

Medailka Panny Marie. Růženka Š. z B. dostala již jako čtyřleté dítě od maminky na krk medailku Panny Marie, aby ji chránila od zlého. A jak píše nyní, kdy už chodí do 2. třídy hl. školy, dostalo se jí skutečně zvláštní ochrany. Hrála si na vysoké stráni, zatím co tetička pracovala na blízkém poli. Pod srázem vedla cesta, kterou projížděl právě povoz. Děvče se svezlo znenadání do úvozu a přímo pod nohy koní. Vůz sjížděl s kopce, nezastavil, dítě však se šťastně po jeho odjezdu vzhopilo a ubíhalo překvapeně odtud. — Růženka radí v dopise všem dívkám i chlapcům,

aby se denně modlili k Panně Marii a nosili jako ona její medailku.

Záškrť. Loňského roku ležela Žofie Klíčová z Prahy již celý týden s velkými horečkami, jež připisovala chřipce. Jednoho dne však se počala dusiti a v té hrozně tísni prosila o pomoc Pannu Marii svatohorskou. Rychle přivolaný lékař dal jí injekci a ihned odeslal do nemocnice. Nemocná stále tiskla v ruce část z rouška milostné sošky a v duchu vysílala modlitby k Svaté Hoře. Netrvalo dlouho a po dvou transfusích krve a odborném léčení vrátila se opět domů. Děkuje touto cestou za své uzdravení. — Ž. Klíčová, P.

Maruška Krákorová ze Soběslavě byla vloni na Svaté Hoře.

Zprávy ze Svaté Hory.

Modely dalších dvou soch svatých patronů českých objevovaly se v basilice svatohorské dne 1. března. Vedle dvojice našich svatých věrozvěstů Cyrila a Metoda, jejichž snímky jsme přinesli na počátku tohoto ročníku, vyjmají se na oltáři další dva modely: sv. Ludmila a sv. Ivan. Snímky i podrobnější jejich popis přineseme v dalším čísle.

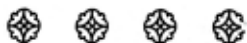
Osobní změny. Rozhodnutím vyšších představených byl přeložen člen svatohorské koleje P. Jan Troneček. Působil od svého vysvěcení nepřetržitě při zdejší mariánské svatyni a za těchto pět let se zapsal v paměť mnohých poutníků. Odešel do Brna, odkud na jeho místo nastoupil P. Emanuel Houska.

Jarní program pobožností. Duchovní cvičení pro muže budou se konati, jak už bylo oznámeno v č. 3., ve dnech 18. až 21. dubna. Nejsou to duchovní cvičení v Exercičním domě, ale lidové exercicie pro Příbram a okolí. Hodina večerních přednášek se ohlásí v kostele. — Svatý týden: Zelený čtvrtek: sv. přijímání se podává každou půl hodinu. O 1/2 9. hod. slavná mše svatá se společným sv. přijímáním mužů, kněžské nešpory a obřad odhalování oltářů. O 1/2 8. hod. večerní se koná pobožnost křížové cesty. — V e l k ý p á t e k: posvátné obřady počínají v 7 hodin ráno. Zpívané české pašie. Po obřadech se odnese Nejsvětější do Božího hrobu v Pražské kapli. Ve 2 hod. odpoledne křížová cesta, ve 3 hod. kázání a pobožnost. — B í l á s o b o t a: obřady počínají v 6 hodin. Svěcení ohně, křestní vody a slavná mše svatá. Odpoledne v 5 hodin slavnost Vzkříšení. — A n d ě l s k ý p r ů v o d se bude konati opět jako obyčejně na den 1.

května. Vyjde se po 8. hod. po mši svaté z děkanského kostela v Příbrami. Na Svaté Hoře bude uvítání tohoto prvního tradičního procesí, mše svatá, Zdravas a uctění milostné sošky. Jen v případě, že by tento den nebyl státním svátkem, průvod se též odkládá na neděli.

Sedmdesát let od prvních duchovních cvičení mužů na Svaté Hoře. R. 1873 mužové příbramského kraje byli po prvé zváni na Svatou Horu na duchovní cvičení. P. rektor Vlasák zvolil dobu od soboty před Květnou nedělí do Zeleného čtvrtku, tehdy 5.—9. dubna. Pořádek byl tento: o 1/2 7. hod. več. 20minutová konference, píseň a 1/2 hodinové rozjímání. Na ukončení krátké svátostné požehnání. Konference měl P. rektor Vlasák, rozjímání dp. Ant. Roller. Počet mužů rostl den ze dne. Přes 1000 se jich zúčastnilo a 800 přijalo svatou svátost. (Jako takřka samozřejmou věc uvádí kronika, že Madona se na muže mile usmívala, když byla vystavena, jindy že je spíše smutná a vážná. To povzbudilo muže.) Roku 1874 byl opět plničký kostel mužů, ač počasí neprálo. A na Zelený čtvrtek u sv. přijímání jich bylo na 1000. Mnohý plakal radostí. Daňha.

Oddavky na Svaté Hoře slavili: Ing. František Vomáčka a sl. Růžena Pracná z Plzně, 1. I. — Stanislav Kasa, maj. lomů v Protivíně, a Miloslava Malendová z Bučil, 12. I. — František Pavlíček, úředník z Vodňan, a Růžena Profantová, úřednice z Čičenic, 16. I. — František Engl, četnický strážmistr, Plzeň-Doubravka, a Milada Slabihoudková, soukromnice, Praha XIX, 23. I. — Richard Macháček, doz. fin. strážce, Rosovice, a Františka Bergrová, Libňatov, 9. II.

Dobrá kniha I.

Ivo Muldek (ed.)

Osudy těžké jako kameny

Karmelitánské nakladatelství, Kostelní Vydří 2012

„Jsme jak kamínky v řece. Samotné nás voda strhne, společně však tvoříme hráz.“ Touto myšlenkou začíná soubor padesáti příběhů, které zaznamenali studenti CARITAS – Vyšší odborné školy sociální Olomouc.

Na počátku byla myšlenka v rámci volitelného předmětu Public relations pod vedením novináře Iva Mludka, aby každý student sepsal příběh jednoho člověka, se kterým se na své praxi v zahraničí setkal. Vzniklo tak více než padesát příběhů, které se udály ve více než čtyřiceti zemích čtyř světadílů. Každý ze studentů si poté z místa setkání odnesl nejen zajímavý a často tragický příběh, ale též kámen, který vložil do sočty sochaře Lubomíra Dostála, kterého tato idea natolik oslovila, že stvořil unikátní sochu – „Sochu příběhů“, která je umístěna na nádvoří školy. Od roku 2006 se tak zde shromažďovaly osudy tragické, plné utrpení i bolesti, ale také svědeckví o nezměrné síle člověka, víře, lásky a naději, že dobro dokáže proměňovat svět.

A tak v knize, která vznikla vydáním zmíněných příběhů, nalezneme příběhy lidí, kterým přírodní katastrofa odnesla domovy, ať už je to Avelig z Arménie anebo Arifa ze Srí Lanky nebo kteří byli poznamenáni jinými životními problémy či osobními tragédiemi.

Pavel Šmolík

CARITAS – Vyšší odborná škola sociální byla založena olomouckým arcibiskupem v r. 1995. Na jaře roku 1996 byla zařazena do sítě vyšších odborných škol České republiky a od roku 2000 – vedle původního vyššího odborného studia – nabízí také vysokoškolské bakalářské studium ve spolupráci s Cyrilometodějskou teologickou fakultou Univerzity Palackého v Olomouci.

Škola je řádným členem Asociace vzdělavatelů v sociální práci, která sdružuje školy poskytující vysoce kvalitní vyšší odborné i vysokoškolské vzdělání v oboru.

Poslání CARITAS – Vyšší odborné školy sociální Olomouc vychází z biblické věty „Deus caritas est“ (Bůh je láska) a z ní vyplývajícího vztahu k lidem okolo nás, především pak k lidem nemocným, starým, postiženým a v jakékoli životní nouzi.

Naplnění poslání se uskutečňuje především přípravou, vzděláváním a osobnostní formací kvalifikovaných pracovníků, kteří budou schopni odpovědně působit v sociálních službách a v dalších oblastech života společnosti, kde se uplatňuje charitativní, sociální nebo humanitární práce. Škola si je vědoma svého ekumenického rozměru a je otevřená zájemcům o studium bez ohledu na jejich náboženskou vyznání.

Dobrá kniha II.

Kardinál F. X. Nguyen Van Thuan

Pět chlebů a dvě ryby

Radostné svědectví víry vzešlé z vězeňských temnot

Edice Svědectví, Nakladatelství Paulínky, 2004

Dnešní doba je jako svatohorský stříbrný oltář, na kterém po nedávné krádeži chybí šest svíců, sochy dvou andělů a trůn Matky Boží. Nepřítomnost zdrojů světla, těch vzácných Božích pomocníků, jejichž neviditelné zásahy uvádějí na svět Boží prozřetelnost, stejně jako nepřítomnost místa pro Matku církve evokují pocity prázdnoty a bezradnosti. Chamtivost a nevrlost jako tma, zdá se, jako by potíraly světlo duchovní a duševní vřelosti, které přináší vytoužený pokoj a v důsledku toho i radost. Možná i vzácný čtenář pociťuje duchovní hlad, jaký trápil zástup, než Ježíš zázračně rozmnožil pět chlebů a dvě ryby pro 5000 mužů a mnoho žen a dětí. Pokud se ten hlad dotýká přímo vás nebo se o něj zajímáte z jakéhokoliv jiného důvodu, přijměte pozvání autora knížky Pět chlebů a dvě ryby - Radostné svědectví víry vzešlé z vězeňských temnot:

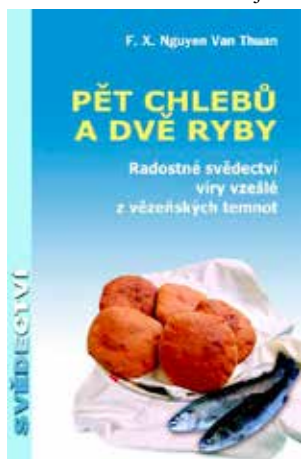
„Jmenuji se František Nguyen Van Thuan a pocházím z Vietnamu. Zastával jsem úlohu biskupa v Nhatrangu, který se nachází ve středním Vietnamu. Po osmi letech mne Pavel VI. jmenoval arcibiskupem koadjutorem v Sajgonu. Když se Sajgonu zmocnili komunisté, prohlásili, že zmíněné jmenování je plodem mezinárodního spiknutí a o tři měsíce později mne uvěznil. Vzpomínám si, že to bylo 15. srpna 1975. Na svobodu jsem se dostal po třinácti letech.

Chtěl bych se s vámi podělit o svou zkušenost, tedy o to, jak jsem se v každém okamžiku svého života ve vězení setkával s Ježíšem při hledání Boha a jeho vůle, v modlitbě, v mých bratřích a sestřích, v Panně Marii. I já bych vám tak chtěl nabídnout, podobně jak to učinil Ježíš, pět chlebů a dvě ryby.“

Díky této knížce jsem si ještě víc zamiloval modlitbu, kříž, Matku Boží a církev, zvláště v jejích liturgických projevech a bratrské lásce. Také oceňuji krásný způsob vyprávění plný pokoje a smysl pro humor.

Možná se ty stříbrné svícny, trůn a andělé nikdy nenajdou, ale vy, milí čtenáři, můžete získat do srdce velkého hrdinu, který ve vás zapálí jedinečné světlo.

P. Piotr Józef Nowicki, CSsR

POUTNÍ DUCHOVNÍ CESTA ČTENÁŘŮ A PŘÁTEL KATOLICKÉHO TÝDENÍKU DO IZRAELE

Desetidenní cesta po stopách Ježíše z Judské pouště do Jeruzaléma

Duchovní doprovod: P. Stanislav Příbyl CSsR, generální vikář litoměřické diecéze

Cestu pořádá v termínu 2. – 11. 3. 2013 CK Křížek ve spolupráci s Katolickými týdeníkem a časopisem Svatá Hora.

www.ckkrizek.cz, Hájčkova 206/15, 143 00 Praha 4, tel.: 732 922 737, 241 911 248, e-mail: info@ckkrizek.cz

Listárna

S vděčností vzpomínám na dobu prožitou s redemptoristy na Svaté Hoře

Text, který jsem na požádání obdržel od dlouholeté svatohorské varhanice, a který se mi tak zatoulal, že jsem jej nakonec nemohl použít na původně plánovaném místě – v brožůře, vydané u příležitosti 150 let od příchodu redemptoristů na Svatou Horu. Zařazuji jej tedy s omluvou nyní.

P. Šmolík

Když měli v roce 1951 moji rodiče svatbu na Svaté Hoře, zpívali tam i svatohorští ministranti. Maminka měla k Panně Marii prosbu, když by měli syna, aby tam zpíval také. Panna Maria ji vyslyšela, ale trochu jinak...

Chodívali jsme tehdy pravidelně do kostela k sv. Jakubu do Příbrami. Roku 1968 jsem šla za družičku pateru Rozmajzlovi, když měl primici. Tu sloužil na Svaté Hoře. Odvedly jsme ho tedy průvodem až ke Korunovačnickému oltáři, takže jsem dobře viděla nejenom na oltář, ale i na letní kůr plný zpěváků. Dirigoval je kněz oblečený v klerice. Já poslouchala a myslila si: Tam se nikdy nedostanu. Ale už příští rok mi maminka vyjednala první hodinu hry na varhany. Přišel mi otevřít pater Líkař a já v jeho úsměvu viděla vlídnost a dobrotu. Odvedl mne k pateru Břízovi, pod jehož vedením jsem brzy začala hrát nejdříve při uctívání, pak při sv. přijímání a nakonec celou mši svatou. Jednou mi řekl: Budeš hrát sama. A já, i když jsem chodila celý život do kostela, jsem najednou nevěděla, kdy mám vlastně hrát. Naštěstí měl mši P. Líkař, tak mi pomáhal tím, že vždycky počkal, až začnu. A po mši jsem neslyšela, jestli to bylo dobře, nebo špatně.

Hraní bylo hodně. Kdykoliv P. Bříza potřeboval, omluvil mne ve škole, protože se znal s panem ředitelem Vepřekem, a já přicházela do školy až po „deváté“ mši svaté. Kolikrát dohra jedné mše sv. byla předehra ke druhé. Byla jsem tedy na Sv. Hoře dost často a otcové redemptoristé mi dávali svou vděčnost najevo úsměvem a dobrým slovem. Kdykoli jsem mohla přijít do kláštera. Stejně tak i kněží, kteří přišli s poutníky, nezůstali bez povšimnutí. Byli vítáni.

Já, jako malá holka, jsem měla také plno otázek i problémů. Mohla jsem kdykoli přijít za P. Líkařem a ten mi nikdy neřekl, že nemá čas. Jeho dveře byly otevřené komukoliv. Měla jsem k němu tehdy velkou důvěru. Jemu také dílem vděčím za výchovu – řekl mi, že má exercicie pro svobodné dívky a že mne vezme, i když jsem ještě mladá. Kdo ví, co bude potom, říkal. A byla to jeho poslední duchovní cvičení...

S vděčností vzpomínám na dobu prožitou na Svaté Hoře. Nejenom na P. Líkaře a Břízu, ale i na P. Housku, Vaňka a další, kterým, kdykoliv je v duchu potkám, děkuji za jejich dobrotu, vlídnost, vstřícnost, úsměvy a povzbuzující slova. Modlím se a prosím o to, aby bylo více takových redemptoristů, jako byli (jsou) oni. Svým životem ukazovali lásku Nejsvětějšího Vykupitele všem lidem. Jeho vstřícné upřímné srdce proto vyprošuji i všem současným členům Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele.

L. Štefaniková

Požehnaná jsi mezi ženami

Maria se vydala na cestu a spěchala do jednoho judského města v horách. Vešla do Zachariášova domu a pozdravila Alžbětu. Jakmile Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, dítě se radostně pohnulo v jejím lůně. Alžběta byla naplněna Duchem svatým a zvolala mocným hlasem:

„Požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný plod života tvého! Jak jsem si zasloužila, že matka mého Pána přišla ke mně? Vždyť jakmile zazněl tvůj pozdrav v mých uších, dítě se živě a radostně pohnulo v mém lůně. Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána!“

Maria řekla: „Velebí má duše Hospodina a můj duch jása v Bohu, mém spasiteli, neboť shlédl na svou nepatrnou služebnici. Od této chvíle mě budou blahoslavít všechna pokolení, že mi učinil veliké věci ten, který je mocný. Jeho jméno je svaté a jeho milosrdenství trvá od pokolení do pokolení k těm, kdo se ho bojí.“

Mocně zasáhl svým ramenem, rozptýlil ty, kdo v srdci smýšlejí pyšně. Mocně sesadil z trůnu a ponížené povýšil, hladové nasýtil dobrými věcmi a bohaté propustil s prázdnou. Ujal se svého služebníka Izraele, pamatoval na své milosrdenství, jak slíbil našim předkům, Abrahámovi a jeho potomkům navěky.“

Maria zůstala u Alžběty asi tři měsíce a pak se vrátila domů. (Lk 1,39-56)

Panna Maria, která byla vzata do nebeské slávy svého Syna, naplnila své životní povolání. Když si všimneme, Písmo mluví jenom o několika událostech ve spojitosti s Marií. Za svého života Maria žila z pohledu světa skrytým a nenápadným způsobem. Byl to život prosté ženy z Nazareta, která očekávala celým srdcem spásu pro Izrael a celý svět. Žena, která v tichu svého srdce a v zasvěcení se Bohu, se celým svým životem otvírala Boží vůli.

V jejím srdci postupně dozrávalo její životní povolání. Přijala Boží slovo. Nechala Boha, aby nakládal s jejím životem podle svého uvážení. Celým svým tělem, duší a vnitřním životem přijala Božího Syna. Když nerozuměla tomu, co všechno se dělo ve spojitosti s Ježíšem, uchovávala ty události a Boží slovo ve svém srdci a postupně se jí dotvářela mozaika Boží vůle – spasit svět skrze utrpení Ježíše Krista na kříži a skrze jeho zmrtvýchvstání.

Boží Syn nenechal tělo své Matky napospas prokletí rozpadu a smrti, vždyť skrze jeho milost se Mare nedotkla ani dědičná vina ani se nedopustila žádného osobního hříchu. A tak se naše nebeská Matka raduje se svým Synem v jeho slávě. Zároveň se však jako naše Matka zajímá o spásu svých dětí, má velkou starost o každého z nás.

Obnovme tedy právě dnes svůj život, zaměřme náš vnitřní zrak na Ježíše Krista, hledejme ho celým svým srdcem, doptávejme se, co si Bůh přeje, co a jak máme žít. Nemusíme „být vidět“, abychom měli pocit, že náš život má smysl. Máme žít věrně, s láskou, někdy i s mučednickou trpělivostí život našeho povolání. A když v něčem nebudeme Bohu rozumět, zachovávejme si to v srdci tak, jak to dělala Maria, nechme to v sobě dozrát a v tiché, oddané poslušnosti vytrvejme na cestě, kterou nás Ježíš i jeho Matka vede.

Když se ubírali cestou, řekl mu kdosi: „Budu tě následovat, kamkoli půjdeš.“ Ale Ježíš mu odpověděl: „Lišky mají doupat a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kam by hlavu složil.“ Jinému řekl: „Následuj mne!“ On odpověděl: „Dovol mi Pane, abych šel napřed pochovat svého otce.“ Řekl mu: „Nech mrtvé, ať pochovávají své mrtvé. Ale ty jdi a všude zvěstuj království Boží.“ A jiný mu řekl: „Budu tě následovat, Pane. Ale napřed mi dovol, abych se rozloučil se svou rodinou.“ Ježíš mu řekl: „Kdo položí ruku na pluh a ohlíží se zpět, není způsobilý pro království Boží.“ (Lk 9,57-62)

Budu tě následovat...

Náš život má být následováním Krista. Toto následování v sobě nese plné přijetí Ježíše do našich srdcí, do našich životů a zároveň ochotu vydat se s ním na cestu životem. Tou cestou je sám Ježíš a způsob jeho života a smýšlení. Každý z nás mocí Ježíše, který v nás přebývá, může ve svém povolání být milosrden, laskav, shovívavý, trpělivý. Každý z nás může být štedrý, posloužit druhým dary, kterými nás Bůh obdaroval. Můžeme v Duchu Ježíše Krista přinášet druhým druhým uzdravení dobrým slovem, příkladem, povzbuzením, dobrým skutkem. Naším domovem se stane Ježíšovo Srdce, které spočívá v osobní důvěře ke jeho Otci. Tento svět pro nás bude trpělivým putováním v Ježíši Kristu.

Den co den, také dnes, Ježíš volá: „Následuj mne!“ Vykročme za ním, aniž bychom se zabydleli ve smýšlení tohoto světa. Ve světě lidských řešení, definic štěstí a lidských rájů Ježíš nemá, kam by složil hlavu. Jeho i naším domovem je jeho království nezištné lásky, věrnosti a oddanosti vůli nebeského Otce. Rozeznávejme, přijímejme a také usku-tečňujme i dnes Boží vůli. Tak se sám Kristus stane naším domovem.

P. Josef Michalčík, CSSR

Zachovávat, nebo nezachovávat příkázání?

P. Stanislav Příbyl, CSsR

Homilie – 22. neděle v mezidobí B – bazilika Nanebevzetí Panny Marie, Příbram – Svatá Hora, 3. září 2012 v 9.00 hodin

Drazí bratři a sestry, milí rozhlasoví posluchači,

dnešní první čtení z páté knihy Mojžíšovy pojednává o tom, že je třeba zachovávat příkázání, protože „tak budete v očích národů moudří a rozumní“ (Dt 4, 6). Ježíš naproti tomu jako by v dnešním evangeliu zákony spíše nerespektoval. Ukazuje na alibismus, s nímž jsou dodržovány, a ukazuje, že samotné dodržování zákona neučiní člověka spravedlivým.

Cítíme v těchto výrocích rozpor. Zdá se, že zachováním pravidel se něčeho nedosáhne, avšak na druhou stranu víme, že je třeba je zachovávat. Pravidla nás provázejí, dokonce pronásledují na každém kroku našeho života. Připadáme si nesvobodní. Avšak je skutečná svoboda jen absencí pravidel?

Často si myslíme, že svoboda spočívá v tom, že není třeba zachovávat zákon, pravidla nebo příkazy, že je vše dovo-

le, že si zkrátka člověk může dělat, co chce.

Právě skončily prázdniny, doba dovolených. Slovo dovolená také připomíná, že si můžeme něco dovolit, něco, co nám běžný životní režim nedovoluje. A právě ze zážitků z dovolené si můžeme složit názor na přítomnost zákona v našem životě.

O co nás zákon, tedy nějaké pravidlo, ochuzuje a co nám dává? Je rozumné se nechat zákony vázat, anebo máme usilovat spíše o to, abychom se ze všech příkazů a zákazů vymanili a nastavili si život podle své chuti?

Před čtrnácti dny jsem stál na vrcholu Eiffelovy věže v Paříži. Nádherný pohled na město, nad nímž zapadá slunce. Ale byli jsme jako v kleci. Všude kolem nás pletivo, které nám omezovalo výhled i pohyb. Je dobře, že tam ty dráty byly? Asi usoudíme bez většího přemýšlení, že ano. Ono pletivo sice překáží volnému rozhledu a pohybu, pořád člověk vidí nějaké dráty nebo se jich dotýká, ale toto opatření zároveň činí vrchol třisetmetrové věže bezpečným. Nejen pro nějaké sebevrahy, ale pro

každého, protože znemožňuje přepadnout přes zábradlí. Představme si, že by někdo tyto zábrany odstranil. Možná, že si někdo vydechne a bude se těšit z volnějšího výhledu, avšak mnozí dostanou strach z výšek. Ani já bych se necítil dobře v takové výšce bez určité jistoty.

Mohli bychom uvádět tisíce příkladů z běžného života. Proč má most zábradlí, které mě omezuje v pohybu? Proč má feka dva břehy? Proč má silnice dva příkopy? Proč se jezdí na jedné straně silnice tam a na druhé zpátky? A tak dále.

To všechno jsou omezení, ale my jsme za ně vděční, protože nám dávají jistotu a bezpečí. Nejen pocit jistoty, ale skutečnou jistotu. Kdyby takovát omezení v našem životě nebyla, nastal by chaos a život by byl nesmírně nebezpečný. Jen vzpomeňme, jak se cítíme, když slyšíme, že nějaký zdrogovaný šílenec jel na dálnici v protisměru a do kolika aut že narazil.

Zákon je tedy na světě proto, aby se lidé takřkajíc vedle sebe vešli. Slyšel jsem kdysi, že „právo začíná tam, kde končí láska“. Také se říká, že „pořádek je pro hlupáky, inteligent zvládne chaos.“ Nemyslím si, že by tomu tak bylo. To jsou spíše nadsázky nebo alibistické výmluvy těch, kteří se nedokáží tomu či onomu pravidlu přizpůsobit.

Já jsem naopak přesvědčen, že tam, kde začíná láska, začíná i právo. Důkazem toho je stvoření. To bývá charakterizováno jako povstání něčeho z ničeho. Někdy však také bývá představováno jako vytvoření řádu z chaosu. Když si přečteme zprávu o stvoření v knize Genesis, vlastně jakousi báseň s refrémem „Bůh viděl, že je to dobré“, vidíme, že je tam přítomen obojí pohled. Při stvoření povstává den a noc, souš a moře, rostliny a zvířata a nakonec jako koruna stvoření člověk. Avšak při stvoření také Bůh odděluje světlo od tmy, jedny vody od druhých, hvězdy a měsíc od slunce. Se vznikem všeho toho, co nazýváme světem, se vznikem prostředí, v němž žijeme, se stvořením, které je plodem a výrazem lásky Boží, vzniká také právo, které z chaosu tvoří uspořádané poměry. A tyto poměry dávají člověku jistotu. Pokud zůstávají jistotou skutečnosti, cítíme se na zemi bezpečně a pokud si uvědomíme, že to všechno není náhodou, ale že je to Boží dílo, cítíme se Bohem milováni. Jakmile však je tento řád nějakým způsobem porušen, jsme plni strachu a nejistoty. Vzpomeňme jen na situace, kdy přestala být jasná hranice mezi mořem a souší, při různých záplavách a vlnách tsunami. To je tragédie! Vzpomeňme si, jak je nám úzko při zatmění slunce, a to je jen vzácný prožitek v délce několika okamžiků. Řád a právo, pravidla existence, nám dávají jasnou orientaci a jistotu v životě a zbavují nás strachu.

Pokročíme dále. Byl stvořen člověk. Nebyl stvořen jako ostatní stvoření, protože Bůh ho učinil ke svému obrazu a vdechl mu dech života. Člověk v sobě skutečně má cosi Božího. Je to nesmrtelná duše, která nás činí bytostmi, které sice v určitém okamžiku vznikly, avšak jejich život je předurčen k věčnosti, čili k tomu, aby nikdy neskončil. To je podoba věčného Boha v nás. Dal nám rozum, abychom byli schopni svět kolem sebe poznávat, ale nejen to. My jsme také schopni uvažovat sami o sobě, a to, co pozorujeme, zobecňovat. Dal nám rovněž schopnost rozlišovat dobro a zlo a tihnout k dobru. I v tom jsme obrazem Boha, a to Boha Stvořitele, který tvoří, ale také rozlišuje a odděluje: světlo od tmy, souš od moře a tak dále.

A když se později v důsledku prvotního hříchu člověka dostalo na světě ke slovu zlo, byli pro boj s ním vybaveni nejen rozumem a vůlí, ale také Božím hlasem v nás, totiž svědomím.

Svědomí, to je jakési pravidlo v nás, schopnost poznat, co je dobro a zlo. Hlas, který

Homilie – 22. neděle v mezidobí B – bazilika Nanebevzetí Panny Marie, Příbram – Svatá Hora, 3. září 2012 v 9.00 hodin

nás nabádá, abychom se dobrého drželi a zlého varovali. Jednoduché a jednoznačné – skoro jako v pohádce.

Bůh však dává záhy také vyslovené pravidlo, první příkaz: „Ze všech stromů v zahradě smíš jíst, ale ze stromu poznání dobra a zla jíst nesmíš, neboť v den, kdy bys z něho jedl, musíš zemřít!“ (Gn 2,17) – Jak zvláštní příkaz! Příkaz, který vede k pokušení. Člověk má najednou dojem, že když nepojí ze stromu poznání dobra a zla, bude o něco ochuzen. A had v zahradě v tom člověka utvrzuje.

To je postup společný všem skutkům, jimiž se přestupují příkázání, příkazy, zákazy, nařízení a zákony. Člověk má nejdříve pocit, že o něco přišel. Přestává zákonodárci důvěřovat. A nakonec zákon přestoupí nebo nedodrží. Nastává chvíle opojné svobody: Lhář přizpůsobil pravdu svému názoru, zloděj má v ruce peníze, vrah se zbavil nenáviděného nepřítele a tak dále. To je případ každého našeho hříchu. Ale jak to pokračuje? Nastává rozčarování. Lhář se dále zamotává do svých lží, zloděj má starost, jak urýt svůj lup, vrah zakopává svou oběť. – Dítě si sahlo na rozpálená kamna, přestože ho všichni varovali, a brečí, protože se popálilo.

Takto bychom mohli pokračovat v našich úvahách až k desateru a k tomu, co nazývá Ježíš v dnešním evangeliu Zákonem a Proroky. Když jsme nyní přemýšleli o počátcích práva a příkázání, vidíme, že jsou tato nařízení projevem lásky Boha k člověku. A podobně: každý rozumný lidský zákon je vlastně projevem lásky člověka k člověku.

Tím, že zachovávám zákon, respektuji druhého. V případě Božího zákona Boha jako svého Pána a druhého člověka jako svého bližního, v případě zákonů lidských autoritu a důstojnost druhého člověka, případně toho, který je nositelem pravomoci zákon vydávat a na jeho dodržování dbát.

Nepřipadá nám v tomto světle Ježíšovo slovo: „Nepřišel jsem zrušit Zákon a Proroky, ale naplnit je“ jakýmsi pandánem (protějškem) Ježíšova příkázání lásky: „Miluj Boha nade všechno a bližního jako sám sebe?“

Ježíš v příběhu dnešního evangelia neruší nejrůznější kultické příkazy a zvyklosti, avšak nedodrzuje je. Chce poukázat totiž na to, že je potřeba se vrátit k tomu, co je jádrem a smyslem Božích příkázání, k radikální lásce, která dává všem zákonům smysl, a k opravdové čistotě, totiž čistotě úmyslu a srdce, která vidí ve všech projevech zákona a příkázání milujícího Boha. Bezhlavé dodržování předpisů s představou, že přesné zachování všech pravidel zakládá nárok na Boží přízeň a odměnu od něho, není cestou k Boží spravedlnosti, ale slepou uličkou k vlastnímu sebeospravedlňování.

Dnešní doba ve své složitosti a chaotičnosti vybízí nás křesťany k tomu, abychom žili evangelium, tedy „Nový Zákon“ spíše více doslova. Abychom nežili zásadou, že není důležité přeskočit, že stačí podlézt, abychom brali Boží zákon opravdu vážně. Naše švindlování v křesťanském životě jako by znehodnocovalo Boží poselství člověku, protože je činí nevěrohodným. Když budeme dodržovat desatero, když budeme hledat Boží spravedlnost nejen v zákonech a příkazech, ale také přímo v životních okolnostech každého z nás a když budeme podle těchto „znamení času“ jednat tak, jak chce Bůh, Stvořitel nebe i země a také Stvořitel každého z nás (což poznáme při modlitbě – rozhovoru s ním), svět se opravdu změní. Poznat, uznat, vyznat a uvést do života – to by měla být cesta každého z nás, i když cesta nelehká a pracně nalézána...

P. Stanislav Příbyl, CSsR

Z letošní červenové svatohorské premiéry dokončeného oratoria R. Rejška a P. Petra Beneše „Maria, Vykoupená Země“

Exercicie na Svaté Hoře v roce 2012

11.11. - 17. 11.	8.00	Exercicie pro kněze II. • <i>Mons. Aleš Opatrný</i>	2.310 Kč
18. 11. - 24. 11.	8.00	Exercicie pro kněze III. • <i>P. Pavel Pola, OSC</i>	2.310 Kč
29. 11. - 2. 12.	13.00	Adventní setkání I. • <i>P. Michal Němeček</i>	1.200 Kč
6. 12. - 9. 12.	13.00	Adventní setkání II. • <i>P. Anton Verbovský, CSsR</i>	1.200 Kč

Začátek exercicií je první uvedený den v 17.30 hodin večer v refektáři kláštera. Datum i čas konce exercicií je uveden u konkrétních kurzů. Přihlášky jen písemně: Římskokatolická farnost u kostela Nanebevzetí P. Marie Příbram – Svátá Hora, Exerciční dům, 261 01 Příbram II/591 nebo e-mailem na adrese ex_dum@svata-hora.cz případně vyplněním formuláře na <http://www.svata-hora.cz>. Informace: +420 731 619 800.

Významné akce a poutě, hudba při bohoslužbách, koncerty a kulturní pořady

9. 11.	Posvěcení lateránské baziliky, svátek. Současně Výroční den založení Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele.	
10. 11.	Zpívané latinské chorální nešpory v 16.30.	
22. 11.	Slavnostní svatocecilské nešpory v 18.00.	SHS
25. 11.	Ježíše Krista Krále, slavnost. Mše svatá v 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30. Eucharistická adorace od 12.00 do 15.30. Hudba při mši svaté v 9.00: J. Bříza - mešní proprium, K. Bříza - III. ordinarium.	SHS
2. 12.	1. neděle adventní. Začíná roční cyklus C.	
8. 12.	Slavnost P. Marie počat bez poskvy prvotního hříchu. Ranní rorátní mše v 6.00. Další mše v 7.00 (tichá mše sv.), 9.00, 11.00 a 17.00.	
13. 12.	Varhany a struny. Varhanní koncert P. Šmolíka v 19.00 v rámci cyklu 10x varhany pokaždé jinak. Host: Musica Podberdensis. Podrobné informace na www.pavelsmolik.cz .	Pavel Šmolík – varhany, Musica Podberdensis
15. 12.	Ranní rorátní mše v 6.00. Další mše v 7.00 (tichá mše sv.), 9.00 a 17.00.	
22. 12.	Ranní rorátní mše v 6.00. Další mše v 7.00 (tichá mše sv.), 9.00 a 17.00.	
24. 12.	Štědrý den. Ranní rorátní mše v 6.00. Další mše v 7.00 (tichá mše sv.) a 9.00. Mše v 17.00 není. „Půlnoční“ mše svatá v 16.00. Hudba: J. J. Ryba: Česká mše vánoční „Hej mistře.“	SHS
25. 12.	Boží hod vánoční. Mše svatá v 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30.	
25. 12.	Hudba při mši svaté v 9.00: J. V. Rathgeber – Missa civilis, vánoční písně Adama Václava Michny.	SHS
26. 12.	Sv. Štěpána, mučedníka. Mše svatá v 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30. Vánoční koncert Svatohorského chrámového sboru v 16.30.	SHS

SHS - Svatohorský chrámový sbor

Otevírací doba a pořad bohoslužeb na Svaté Hoře**Neděle:**

Areál otevřen 6.30 - 17.00

Mše svatá v 7.30, 9.00 (se sborem), 11.00 (pro rodiny s dětmi) a 15.30

Modlitba posvátného růžence v 15.00, zpívané nešpory v 16.15

Před mší svatou v 7.30 Anděl Páně a vystavení milostné sošky

Požehnání milostnou soškou a uctívání po mši svaté v 7.30, 9.00, 11.00 a po nešporách v 16.15

Pondělí - sobota:

Areál otevřen 6.30 - 18.00

Mše svatá v 7.00, 9.00 a 17.00, modlitba posvátného růžence v 16.30

Před mší svatou v 7.00 Anděl Páně a vystavení milostné sošky

Požehnání milostnou soškou a uctívání po mši svaté v 7.00, 9.00 a 17.00

Schody:

Svatohorské schody otevřeny 8.00 - 17.00 (v zimě jen do 15.30). Přístup z ambitu dočasně uzavřen.

Svátoost smíření:

Příležitost ke zpovědi je půl hodiny přede mší svatou, na požádání kdykoli.

Svátoost křtu:

Je vhodné, aby rodiče křtěného dítěte absolvovali přípravu ve své farnosti.

Svátoost manželství:

Je třeba, aby se zájemci o tuto svátost o ni ucházeli u faráře v místě svého bydliště.

V úterý

katechismus pro dospělé.

Ve čtvrtek

po odpolední mši svaté půlhodinová adorace.

V pátek

mše svatá v 7.00 obětována za dobrodince Svaté Hory a živé i zemřelé členy Matice Svatohorské, v 18.00 náboženství pro děti prvního stupně základních škol.

V sobotupo mši svaté v 9.00 mariánská pobožnost s přednesením proseb. Můžete je zasílat poštou, e-mailem prosba@svata-hora.cz, formulářem na <http://www.svata-hora.cz>, nebo je předat osobně v sakristii.po mši svaté v 9.00 hodin setkání ministrantů. Kontakt: ministranti@svata-hora.cz.**V sobotu**

přenáší mši svatou v 9.00 Radio Proglas.

3. neděle v měsíci

v 16.30 latinské zpívané chorální nešpory. Návčiv v 16.00.

Jedenkrát v měsíci**V postní době**

v pátek od 16.30 a v neděli od 15.00 křížová cesta místo modlitby posvátného růžence.

V květnu

denně kromě čtvrtku a neděle po odpolední mši svaté májová pobožnost s katechezí.

Úřední hodiny farního úřadu

pondělí - pátek: 9.00 - 12.00; 13.00 - 15.30

Prodejna knih a poutního zboží, Svatohorské poutní muzeum a průvodcovská služba

Provozuje Sacromontana, s.r.o., IČ: 27363261, DIČ: CZ27363261, odp. os. Martina Jechortová.

Kontakt: +420 318 429 943, +420 731 619 800, fax: +420 318 429 934, e-mail: prohlidka@svata-hora.cz,E-shop: <http://shop.svata-hora.cz>**Otevírací doba Svatohorského poutního muzea a prodejny poutního zboží** neděle: I. - XII.: 9.00 - 17.00

pondělí - sobota: I. - III. & XI. - XII.: 10.00 - 15.00 • IV. - V. & IX. - X.: 9.00 - 16.00 • VI. - VIII.: 9.00 - 17.00

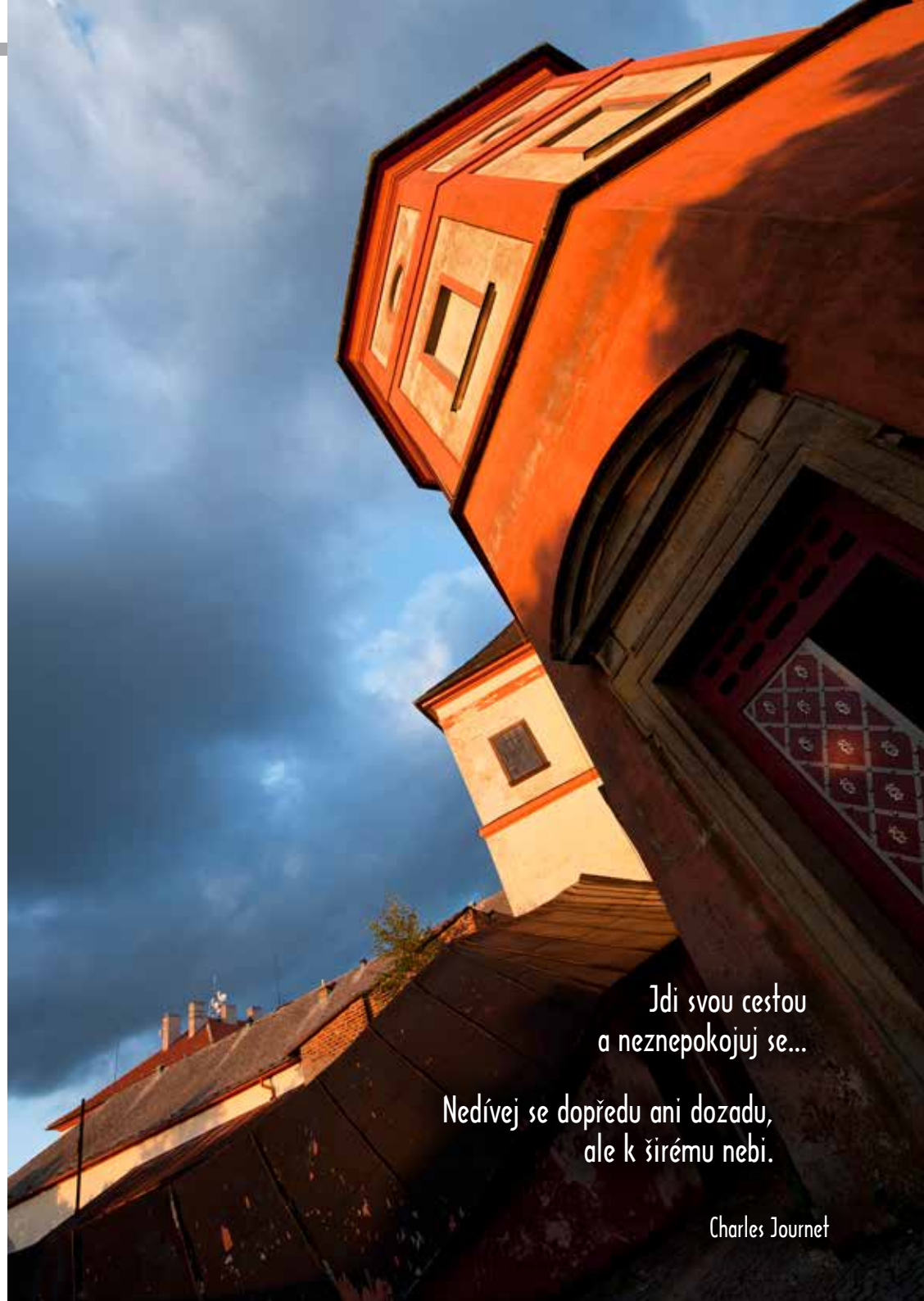
Expozice Svatohorského poutního muzea ke zhlédnutí v rámci prohlídky zdarma. Mimo prohlídku vstupné 10 Kč.**Prohlídka areálu** s výkladem včetně návštěvy běžně nepřístupných prostor je možná V. - IX. denně v otevíracích hodinách muzea, jindy jen po předchozí domluvě. Začátek poslední prohlídky hodinu před zavírací dobou Svatohorského poutního muzea.

Prohlídku větších skupin, zejména cizojazyčnou, je vhodné v dostatečném předstihu objednat písemně nebo e-mailem.

Cena prohlídky 70 Kč / 50 Kč, rodinné vstupné 190 Kč, cizojazyčný výklad 100 Kč / 80 Kč, děti do 6 let zdarma.**Prohlídka s koncertem.** Po předchozí domluvě pro skupiny s min. 10 účastníky je možná prohlídka s průvodcem, po které následuje půlhodinový koncert na nové chórové varhany v bazilice. Český výklad 140 Kč / cizojazyčný výklad 200 Kč.**Prohlídkový okruh Svatá Hora v čase i nad časem** zahrnuje projekci filmu o Svaté Hoře v Mníšecké kapli, prohlídku stálé výstavy na letním kůru a Svatohorského poutního muzea. Vstupné 50 Kč / 30 Kč, rodinné vstupné 130 Kč.

SVATÁ HORA Vydává a rozšiřuje Matice Svatohorská, o. s., Svatá Hora 591, 261 01 Příbram II, tel.: 777 127 245, e-mail: casopis@svata-hora.cz, internet: <http://www.svata-hora.cz>, PDA: <http://www.svata-hora.cz/pda>. Vychází 6x do roka. Registrační číslo MK ČR E 11719. Cena časopisu - dobrovolný dar (náklady na 1 výtisk činí 15,- Kč + poštovné). Řídí redakční rada, zodpovídá P. Anton Verbovský, CSsR. Grafická úprava, sazba a tisk Tiskárna Prima spol. s r. o. Expedici zajišťuje Karmelitánské nakladatelství, s. r. o.

BANKOVNÍ SPOJENÍ Česká spořitelna, a. s., č. ú. 523967309/0800. Zájemci o pravidelné odebírání pište na adresu redakce.

Jdi svou cestou
a neznepokuj se...

Nedívej se dopředu ani dozadu,
ale k širému nebi.

Charles Journet

Interiér svatohorské baziliky kol. r. 1900